

MASTER NEGATIVE NUMBER

6008.9

திராவிட நாடு
மலர் 13, இதழ் 28
January 09, 1955

Record no. 1005

Tirāviṭa nāṭu
Malar 13, ital 28
January 09, 1955

Record no. 1005

கீராவிநாத்

மார்ச் 13

24

9-1-55

இதழ் 28

* ராங்கும்! கொடியும்! *

மகாத்மாவைக் களையிட, யாராரோ, என்னென்னவோ செய்கின்றனர். மத்திய ஜூனம் தெரிபும் இலக்குமகா ராஜா இவர்—இந்தத் துறையில் சாகும் வரை சம்பளம் சம்பளத்தையே சம்பளம் ஜெட் தார்—ஆழிமலைக் கண்ணன் அவ்வரதமும் படியாவர்— குடிக்க கொடுத்த கடக்கொடியின் அம்சம் இந்த அம்மை—தெரு வீதி ஒன்று விடாது கோவீந்தன் தா ம த த த த் கூவிக்கூவிப் புண்டவர், இவர்—வைவா முடியும் தங்க புண்ட போட, பண உதவி இரய்திருக்கிறார் அவர்— பத்தர்களைச் சேவித்தவர்— பாய்னா, தினைத்துக் கிடப்பவர்—இப்படியெல்லாம், மக்கள் மன்றத்தில் பேசும்படும், ஆண்டவரின் அடியார்களின் பட்டியல் உண்டு. அதேபோல, ஒரு சிட்டுகை விழி கொடுத்தால், தீராத குன்மத்தையும் தீர்க்கும் மகான்—ஒற்றைக் காலாயேயே திருப்பதி மலை யேறி தேவ தேவனைத் தரிசித்தாராம், இந்த ராஜா—மலைக் குகையில் மறைந்து தமம் செய்த போதி இவர், இப்படியெல்லாம் கதைகள் கூறத் தொடங்குகிறோம்—ஆத்ம ராஜா களின் அடியார்களிடமிருந்து. அவ்வளவு சிரமம் எதையும் அனுபவிக்கவில்லை அம்மைமையும் அப்பளவும் நெக்குருப்ப் பாடவில்லை! பாசரம் கோட்டில்லை—வாயுருக உரைத்த தில்லை, வாங்கலும் அளித்ததில்லை, தோய் போகவில்லை—ஆச்சரியம் அப்போல அனுதினமும் ஆண்டவனுக்காகக் கூட்டும் போடவில்லை, இரவு—தவறு! தவறு! அவைகளை மனிட இளத்தில் சேர்த்துச் சொன்

னல் கூட, ஏக வர், பத்தர்கள்—இரண்டு வாயில்லாத ஜீவன்கள்—திருவிளையாடல்கள் எதையும் அறிபாத ஜீவன்கள்—தாமம் போட்டியும்! தாதனைச் சேவித்து அறிபார்! வடகலைச் சண்டை தெரியாது! தென் கலையின் உயர்வு புரியாது! கோவிலுக்கு அர்ச்சனை செய்ததில்லை! குளித்து முழுக்கிப் பத்திச் செழுத்த கோயில் குளம் சென்றும் கிடையாது! அப்படியுப் பட்ட இரண்டு ஜீவன்கள், வெகு எளிதில், மகாத்மாவைக் களையிட வந்தனர்.

ஒன்று குங்கு!
இன்னொன்று கொடி!

திகைக்காதீர்கள்—ராங்குதான், கோபுரம் நாடகங்கள், மகாத்மாவைக் களையிட முயற்சிக்குது! அதுவும், அம்சம் ஆச்சரியம், மனத்ததை வர்ணிக்க, அனாமொரியாக உயோகித்தாரே, மனமெனும் மாயக்குரங்கென்று அந்த குரங்கினத்தைச் சேர்த்த ஒரு குரங்குதான், மகாத்மாவாகியிருக்கிறது! மக்களால், போற்றித் துதிக்கப்பட்டு, மகாபாராயணம் யாவும் செய்யப்பட்டு, ஒரு மகானை மௌன சிறப்புக்குடன், கொண்டு செல்லப்பட்டு, அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

சம்பவம் நடந்த இடம் ருங்கி! தேதி டிசு-25.

முன்று குரங்குகள், ஒரு வீட்டுக்கு முன், இருந்தனவாம். அவைகளின் சேகை பொறுக்காத ஒருவர், சுட்டுக் கொன்று விட்டாராம். "ஹனுமரின் அம்சமான குரங்குகள் பட்டை தைக்கண்டு கொதிப்பதை மக்கள் சுட்ட

வரைச் சபித்தனர்" — என்று 'தின மணி' தெரிவிக்கிறது. சபித்ததோடு இருப்பார்களா! போலீசுக்குச் செல்லி, அவர்மீது, கு. ரீ. கோ. 336 பிரிவின்படி வழக்கும் தொடர்பு செய்கிறீர்கள். அதன் பிறகு இறந்த குரங்குக்கு மரிகுட்டி, தீயாக்கை செய்து, அனுமார கோயிலுக்குக் கொண்டு சென்று அடக்கம் செய்தார்களாம்! தூக்கிக் கொண்டு சென்ற போது, பத்தர்கள், சம்பளம் செல்வார்கள்? அதுவும் ஆஞ்சநேய பக்தர்களாச்சே! பஜனை—வேதபாராயணம்—"ராமாயணமே!" எனும் முறையும்—ஆக்காய்கு குடும்பம்—தே, அமர்க்களமாயிருந்திருக்கிறது, குங்கு.

அமெரிக்காவில் அனுராதா பரிடசைகளைச் செய்து பார்த்து, இந்தியா விடுவது ஏராளமான குரங்குகளைக் கொண்டு செல்லுகின்றன—ராங்கு கைப்பற்றி, அமெரிக்கா, அப்படி தினைக்கிறார்! ஆனால், தமவன், 'அவதாரம்' ஆக்கி இவ்வளவு ஆடம்பரம் செய்திருக்கின்றனர்.

செத்தது, ஒரு குரங்கு! சுட்டவன் அன்று முழுதும் வெளியேயே தலை காட்டவில்லையாம்! சக்கரம், வறக்குப் போடிக் கொடுத்து, இறந்த குரங்கும், மகாத்மியப் பொருளாகிவிட்டது—விளைவின், பொய்தோர் ஆலயம் அமைப்பம் பொருள் திரட்டப்படியும் ஆச்சரியமில்லை. அத்தனைக்குப் பொய்தோர், 'ஸ்ரீத்திஸ்' உண்டாகக் கிடைக்கின்றனர், பத்தர்கள். இது, ஆத்ம தீராவில்.

Raja Muthiah Research Library
3rd Cross Road, C P T Campus
Taramani, Chennai 600 113.

100

கனா! இதோ, பாருங்கள், அந்தரும் ஒரு 'காட்சி' தருகிறேன்.

*

பேரரசன் வர குண பான்மையன்! அவன் பேரரசன் என்பதால் அல்ல பெருமை; பெரிய சிவ பக்தன்.

ஒருசமயம், அவன் காதுகளில் நரிகள் போடும் கூச்சல், கேட்கிறது; காட்டு 'நரிகள்' தான். அக் கூச்சல் சாதாரணமான உங்களுக்கும் நமக்கும், ஊனியாகத் தோன்றும்! அவன்-சிவபக்தனாகச் சே! அந்த ஊனியிலும், ஒங்கார நாதனை என்னி அவைகள், ஒலியிலாவதாகக் கருதினான். உடனே, தனது மந்திரிப் பிரதானிகளை அழைத்தான். "பிரதானியே! பெம்மானை நரிகள், ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. அதுவும், இந்த நள்ளிரவில், காட்டில்—ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கின்றன. அவ்வளவு குரலுக்கிறது! நமக்கே, எவ்வளவு குரலுக்கிறது! நமக்கே பஜிக்கும் அந்த பக்தர்களுக்கு எவ்வளவு குரலும்! அதை என்னும போது, என் மனம் பதறுகிறது. ஈசுவர பக்தர்களைப் போஷிப்பதன்றோ, எனது கடமை. புறப்படுங்கள் காட்டுக்கு! அந்த நரிகளுக்கெல்லாம் ஆடை கொடுத்து போர்த்துவிட்டு வாருங்கள்!" எப்படி, அரசன், உத்வரவு!

ஏதோ, சொல்ல நினைக்கிறீர்கள்! பதறுதீர்கள், அதே அரசனைப்பற்றி, இன்னுமொரு சம்பவம்.

நரிகளின் ஊனையைமட்டுமே, 'தபம்' என எண்ணினான் என்று கருதாதீர்கள். ஒரு சமயம், நீர் நிலைகளில் உள்ள தவளைகள் யாவும் சப்தம் போட்டுக்கொண்டிருந்தன. அந்தச் சப்தம், உங்களுக்கும் நமக்கும், காதைக் குடையும்! அவன், பக்தனாகச் சே! 'அரசர்'—என்று கூறி, அத்தவளைகள், தவம் செய்வது போலத் தோன்றினர். அவைவதான் மந்திரி பிரதானியாக! திறவுங்கள் பொக்கிஷத்தை—என்றான். கொட்டுங்கள், குளங்களில் என்னுள். ஏன்? தவளைப் பக்தர்களுக்கு கானிக்கை செலுத்துவதல்லவா, உண்மை அரண்மனையின் கடமை! அதனால்! அதுமட்டுமா? ஒரு திருடனைப் பிடித்து வந்தனர், காவலர்கள். அத்திருடன் உடலில், ஏதோ, கொஞ்சம் சாம்பல் இருந்தது. 'அபச்சாரம்! அபச்சாரம்! சிவபக்தரே எனத்திருடனின் அடியில் வீழ்ந்து, அவனை விடுவித்திருக்கிறீர்கள்!'

*

இப்படிப்பட்ட 'அரசர்'களாக இருக்கக் கூடாதா, தம்பிரான்களும், தாடியுடைச்சாரிகளும் என்று நீங்கள் எண்ணுவது தெரிகிறது! என்ன செய்வது? ஆலவாயப்பன், அப்போது, கரிக்குருவி, நாரை, பன்றி—இவை

இப்படிப்பட்ட 'அரசர்'களாக இருக்கக் கூடாதா, தம்பிரான்களும், தாடியுடைச்சாரிகளும் என்று நீங்கள் எண்ணுவது தெரிகிறது! என்ன செய்வது? ஆலவாயப்பன், அப்போது, கரிக்குருவி, நாரை, பன்றி—இவை

களுக்குக் கூட 'வெகு இலேசாக' தரிசனம் அளித்திருக்கிறீர்! சாயுச் சபத வி யும் வழங்கியிருக்கிறீர். இப்போது, அரண்மனையும், ஆத்தித் தவாதம் புரிவோரும், ஆச்சாரியபரம்பரையினரும்; அட்டா!...ஒருநாளேக்கு எத்தனை தடவை அழைக்கின்றனர்? எங்கே, கிடைக்கிறது, முத்தி! கிடைத்திருந்தால், இந்தியாவின் ஜனத் தொகை, இவ்வளவு இருக்கும்! என்னமோ, போங்கள்—குண்டூராய்யம், திருச்சிக்காரரையும் போல், ஏதோ, ஆசைக்கு, குரங்கையும் கொடியையும், 'அவதாரம்' எடுக்கச் செய்கிறீர்கள். ஆனால், அவர்கள் மனுச்சாட்சியையே, கேட்டுப்பாருங்கள்! குரங்குக்குகோயில் கட்டப்போகிறவரின் உள் எண்ணத்தையும், கொடிக்கு பூஜை நடத்துபவரின் உள் மனதையும் அறியும் திறமை யிருந்தால், அவர்கள் மனது அடித்துக் கொள்ளும் வேகம் நமக்குத் தெரியும். மோட்டார் கம்பெனிக்காரர், விளம்பரத்துக்காக அப்படிச் செய்தாரோ?—யார்க்கண்டார்க்கள்! எந்த பக்தன் நல்ல சாஸ்சு, என்று குரங்குக்கு சமர்த்தி எழுப்ப முயல்கின்றாரோ, யாருக்குத் தெரியும். சர்வம், 'பொருள்' மயம் தானே—இப்பொல்லாத பூமியில்.

இப்படியெல்லாம், மகாத்தமியங்களைச் சிருஷ்டித்து, ஆண்டவனின் பெருமைக்கு, பாலம் அமைக்க விரும்புகிறீர்கள்—அவர்களுக்கு அல்ல—உங்களுக்கு சொல்லி வைக்கிறேன். பக்தர்களின் வகைகளையும், ஆண்டவனின் அருளால் புள்ளிப்படும், மிகு ஜாதியும், அடைந்த 'சாயுச் சபத'விகளைப் பற்றியெல்லாம், அறிந்து கொண்டீர்களல்லவா? உங்களுக்கு இன்னொரு காட்சியையும் சொல்லுகிறேன்!

*

எதிரிகளின் படைகள் எக்காளம் எழுப்புகின்றன! கொட்டு முரசு! வெட்டு தலைகளை!—எனும் வீரமுழக்கம்.

குதிரைகளின் குளம்படிச் சப்தம், தஞ்சை அரண்மனையையே அலறடிக்கின்றது.

தஞ்சை ராயரோ, உச்சி மாடத்திலிருந்து பார்க்கிறீர்.

தூரத்தே, எதிரியின் படைகள்! என்ன செய்வது?

தளபதியை அழைக்கிறீர்! "தாக்கப் புறப்படு!"

"ஆயுதங்கள், யாவும், வீரர்களிடம் இல்லையே! மன்னவா!!"

"எங்கே அவை?" "உங்களுக்குத் தான் தெரியுமே. அவை யாவையும், தவமி உத்சவத்தை முன்னிட்டு அரண்மனையில் கொலுவதைத் தடுத்திருக்கிறீர்கள்!"

பல்லைக் கடிக்கிறான், மன்னவன். பகைவனோ, எல்லையில்! என்ன செய்வது? முதலமைச்சர் வைதீகர்—அவனது குருநாதர்—அய்யர், 'அவனுக்கு யாசை சொல்லுகிறீர். 'மன்னவா! மயங்கா தே. திருவரங்கத்தாரனின் சேவடியைத் தினம் தினம் தொழுத உண்மையான பக்தனல்லவா, நீ? வா, இங்கே! கொண்டு வரச்சொல், துளசிச் செடிகளை. போடச்சொல் அரண்மனையைச் சுற்றி!"

"அதனால் என்ன பலன், அய்யயே! புல், வாளாகிட முடியுமோ? பூண்டு வேலாகித் தாக்குமோ, அந்தத் துருக்கரை!"

"மன்னு! துளசிச் செடி, சாதாரணமானதா? விஷ்ணுவைக் கும்பி பிரதியான தன்றோ! அதைத் தாண்டுவதோ, சன்மர்க்கர்கள் — ரௌவாதி நரகம் கிடைக்குமன்றோ....."

தலையசைத்தான், மன்னன்; அரண்மனையைச் சுற்றி, துளசிச் செடிகள் போடப்பட்டன. ஆயுதங்களை, கொல்லவில்லை இருந்தன. எதிரிகள் ஏறி வந்த புரவிகள், துளசிச் செடிகளைக் கண்டு, மயங்கிவிட்டன! நாரை, கரிக் குருவி, பன்றி போன்ற பக்தர்கள் அல்ல பாருங்கள். அந்தால், சில, ஏதோ பச்சையாக உளதே என்றால், வாயில் கவின்.....சில குதிரைகள், மிதித்துத் துவைத்து ஒடின.....முடிவு, மன்னன் காப்பாற்றப் படவில்லை! எதிரிதான் வென்றான்!!

இந்த முடிவுதான் கிடைக்கும், 'மகாத்தமியங்களால், மகேசனை நம்பி நினைக்கும் எல்லோருக்கும். இதை எங்கே நினைக்கிறீர்கள், இங்கிருப்போர். ஏதோ, நம் வாயை மூடுவதாக நினைத்து, இப்படி குரங்குக்கும் கொடிக்கும் கோயில் கட்டமுயலுகிறீர்கள். இதற்கு ஒத்திருக்கின்றன ஏடுகள்—உலகச் செய்தி நிருபரே, விசேஷ சிரத்தை எடுத்துக்கொள்கிறீர். தொடர்கதையாயிருக்கிறது, இந்தத் துயரக் காட்சிகள். புரண்கால எண்ணம், இன்னும் போய்விட்டவில்லை.

★

வரப்பெற்றும்

தோழர் அ. செ. முனிகிருஷ்ணன் அவர்கள், வேமன்னுவின் புரட்சிக் கவிதைகளை தமிழிலே மொழிபெயர்த்து, பொழிப்புரையுடன் இரண்டாம் பதிப்பாக வெளியிட்ட 'வேமனரின்' பத்தியங்கள் என்ற நூல்வரப்பெற்றேன். விலை ரூ. 1-8-0.

விரபங்கட்கு: அ. செ. முனிகிருஷ்ணன், 55, விளக்கொளிர்பெருமாள் கோயில் தெரு சின்ன கஞ்சீபுரம்.

'சட்டநாதர்'கள் சஞ்சலம்!

சஞ்சலம்

"ஓ தவி!"
"நாதா!"
"பார் தாயா, மைலாப்பூரை"
"சுண்டேன், நாதா!"
"ஏனிப்படி சண்டை போடுகிறீர்கள்?"

"யாரைச் சொல்கிறீர்கள் நாதா?"
"சுருப்புச் சட்டை அணிந்து உலவும் வக்கீல்களைத் தான்!"
"வக்கீல்களென்றால், வம்பு தானே நடக்கும் நாதா!"
"நம்பிடமன்றோ வம்புக்கு வருகின்றனர்!"

"பக்தர்களாச்சே நாதா! அவர்களாவது, நம்மிடம் சண்டைக்கு வருவதாவது!"
*
உலகெலாம் உணர்ந்து ஒத்த கரியவனான உலகநாதனும் தேவியும், சுடந்த சில தினங்களுக்குமுன் சென்னை மிலாப்பூரில் நடைபெற்ற மாநாட்டைப்பற்றி, உரையாடியிருந்தால், நிச்சயம்—அந்த வக்கீல்கள் பாடு அபத்தமாகியிருக்கும். துவட்ட நிகரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்யும் ஈசன், அவர்களை யெல்லாம் விட்டு வைத்திருக்கமாட்டார். ஏனெனில், ஈசுவரன் படைத்ததாக இவ்வளவு கைப்பற்றிக் கூறும் அவர்களை, நீ நான் எனக் கூறும் அலங்காரக் கொண்டு ஈசுவர சிருஷ்டியையே பழித்திருக்கின்றனர்.

அந்த மாநாட்டிலே தென்பட்ட டோரெல்லாம், தென்றலை அனுபவிக்கும் வயிதூனரல்ல; வரண்ட வயதூனர்தான் அதிகம். 'பென்ஷன்' போவழிகளும், ஓய்வூதியை உலாசிகளும், போன் பேத்திகளுடன் சல்லாபம் நடத்தவேண்டியவர்களுமாகக் கூடி, இந்த உலகின் போக்கைப்பற்றி, தீவிரமாக விவாதித்திருக்கின்றனர்.

மரநாட்டைத் துவக்கிவைக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றவர், "இந்து மதமே நமக்கு வாழ்வளிக்கும்" என பதற்காக, கட்சி ஒன்றை வளர்த்துக்கொண்டிருக்கும் இந்துமதாசனப

மன்னவன், மன்னவன்! என்ன செய்வது? முதலமைச்சர் வைதீகர்—அவனது குருநாதர்—அய்யர், 'அவனுக்கு யாசை சொல்லுகிறீர். 'மன்னவா! மயங்கா தே. திருவரங்கத்தாரனின் சேவடியைத் தினம் தினம் தொழுத உண்மையான பக்தனல்லவா, நீ? வா, இங்கே! கொண்டு வரச்சொல், துளசிச் செடிகளை. போடச்சொல் அரண்மனையைச் சுற்றி!"

கரை'மிலிருந்தும் வருவார்கள்! வரச்செய்வதே, எமதாசை!", என்றெல்லாம், பேசிடவில்லை — கூடியிருந்த 'சட்டநாதர்'கள் குறுக்கிட.

மில்லி, ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறது — அரசியலமைப்பில்.

அந்தத் திருத்தம் தேவை — யெனப்பேசினார், சுபரமணியம்! அது கண்டு அவர்கள், எரிச்சல் கொண்டிருக்கின்றனர்!!

அப்படியென்றால், காங்கிரஸ் சர்க்காரை அவர்கள் எதிர்த்துப் போர் முழக்கம், செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்கள்—தென்னாற்காடுப் பிரிவினைக்கு ஆக்கமாதர முன் வந்து விட்டார்கள்!—என்னென்னுவிர் கள். செச்சே! அவர்கள், வருவார்கள்! எரிச்சலுக்குக் காரணம், அது வல்ல; மில்லி, இப்படி திருத்தக் கூடிய அளவில் ஒரு அரசியலமைப்பை அறித்து வைத்திருக்கிறதே, என் பதுமல்ல.

கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறதும், சொத்தரிமையைப் பறிக்கிறதாம்! மனிதன் அனுபவிக்கும் சொத்துக்களின் உரிமைக்கு ஊறு விளைவிக்கிறதாம்!!

அப்படியென்னா—நேருவின் சர்க்கார், தனிப்பட்டோரிடம் குவித்து கிடக்கும் நிலங்களைப் பிடுங்கியும், சிலரிடம் சேர்ந்து கிடக்கும் செல் வத்தைக் கைப்பற்றியும், ஏழைகளுக்கு வழங்க, ஏதாவது ஒரு திருத்தம் கொண்டுவந்துவிட்டதோ, அதனால்தான் எதிர்க்குரங்களை, என்னும் எண்ணு வீர்கள்.

அப்படியெல்லாம் செய்யுமா? நேரு சர்க்கார்? புள்ளி மாறும் வாரும், புலியும் அருகில் உலவும்! என்னும் திட்டத்தில், பொதுவுடைமைக்கும் முதலாளித்துவத்துக்கும் சம இடம் தருவதாகவல்லவா கூறிக்கொண்டிருக்கிறது. அது, செய்யுமா. திட்டவாடமாகவே தெரிவித்திருக்கிறது, "நிருத்தம் கொண்டு வருவது, நவீ மனிதர் உரிமையையற்றே

என், அவர்கள் குறுக்கிட்டார்கள், தெரியுமா? அமைச்சர், "பார்ப்பவியமே! பைமாகப்பாய் சுருட்டிக்கொள்! போதும், உன் திருவிளையாடல். இனி, வக்கீல்கள், 'மில்லி மான்மல்'த்திலிருந்து மட்டுமல்ல, 'சிந்தாதிரிபேட்டை அமிஞ்சிக்

அல்ல. கைத்தறித் துணிகள் அல்ல! ஆகைத் துணிகள். பம்பாயிலிருந்து தயாரிக்கப்படும், ஆகைத் துணிகள். லங்காஷியரை மிஞ்சுகிறது, பம்பாய்!

சரிதம், திரும்புகிறேன்! — என் கிருர், பிரிட்டிஷ் துணி உற்பத்தி யாளர் சங்கத் தலைவர், சர்க்கார்.

*

இங்கிலேயே, ஏற்படும் என்றே இங்கிய சுயராஜ்யம் குறித்து, இங் குள்ளோர், வெற்றி முரசம் கொட் டிய நேரத்தில். “சுதந்திர தேவி, சுமாவரவிலை! நாங்கள் சிந்திய இரத்தத்தின் விளைவால், மலரு கிருள்” என்று மார்தட்டியபோது, “உணவை, ஐயனே, உணமை. நீங்கள், குருதி கொட்டியது உண்மை. ஆனால், அதுமட்டுமல்ல, இன்று வெள்ளையன் வெளியேறு வதற்குக் காரணம், அவன், இந்திய முதலாளிகளிடம் தக்க திட்டம் பேசி வைத்துக்கொண்டே, வெளி யேறுகிறான்” எனச் சொன றோம்.

வெள்ளை ஏகாதிபத்தியம் மாறி பழுப்பு ஏகாதிபத்தியம் வருகிறது எனக் குறிப்பிட்டோம் — வெண் காயனுக்கும் வடவருக்கும் இடை யிலேற்பட்ட, வியாபார ஒப்பந்தங் களைக் குறிப்பிட்டோம்.

சுயராஜ்யம், வடக்குக்குக் ஒழிய, அதன் முழு மனமும் நமக்குக் கிட் டாது! — என்றோம். “விளக்கத்தை, பிதற்றல் என்மெண்ணினர்—வட வரல்ல—நமது நண்பர்கள். இதே, செய்தி. பணம் வருகிறது, பம் பாய்க்கு—வெள்ளையன் தருகிற பணம்.

“அதனால் என்ன? ஒருபோது, வெள்ளை முதலாளி சுரண்டிச் சென் றதுபோல, இப்போது நமது முத லாளி அந்த நாட்டு மக்களின் பணத்தைச் சுரண்டி வருகிறான். இதில் தவமென்ன, அந்தளவுக்கு புத்தியுடைய கொண்டுவிட்ட, நமது முதலாளிகள், நமது சர்க்கார் பாராட்டவல்லவோ வேண்டும்” எனக்கூற வரலாம், பராக் குப்படை யினர்.

அதனால், வீம்பு விளங்குமே ஒழிய, வீவேகம் தென்படாது. சில திங்களுக்கு முன்பு, ஆம்தா பாத், பம்பாய் போன்ற இடங்களி லுள்ள ஆலையர்கள் எல்லாம்

ஒன்று சொந்தப்போய், “எங்கள் தொழில் நகிறது. பேரதிய இலாபம் வரவில்லை” என்று டில்லி மின்ரைச சந்தித்ததை, அறிவோம், நாம். அப்படிச் சொல்லி, ஆம்தா பாத் போன்ற இடங்களில், ஆகை கள் மூடப்பட்டு, தொழிலாளர்கள் அவதியுற்றோர்களாக அலைந்ததை யும் நாடு அறியும். அப்போது, அவர்களுக்காகப் பரிந்து பேசினார். அன்பர் கிருஷ்ணமாச்சாரி—டில்லி, மந்திரி.

இதே தா, லங்காஷியர், கூறுகிறது! இங்கிலாந்தின் பணம் கொள்ளி போகிறது என்று.

எனவே, நேருவின் கைக்கு அதி காரம் வந்ததால், வடக்கின் லாபம் அதிகமாகிவிடுகிறது என்பது விளங் கும். வளம், மக்களுக்கு ஏற்படாம லிருக்கலாம்! ஆனால், நிச்சயம் பணத்திபுடிகளுக்குக் கிடைத்துத் தானிருக்கும்! இல்லையென்றால், பிரல்ல, இலங்கை போன்ற இடங் களைத்தேடி அலைவாரா, ஆகைகளைத் துவங்க.

*

வளம் கொழிக்கிறது, வடக்கே! தெற்கேயோ, செய்திகள் வரு கின்றன, கலங்கக்கூடிய வகையில். கைத்தறி, நசிப்பதுமட்டுமல்ல— வேறு வழிகளிலும், நாடு வளம் பெறும் வழிகள் தெரியவில்லை.

வடவர் பூமி, ஆலையாக!—என்று, அடிக்கடி வலியுறுத்தி வருகிறோம்.

அங்கே ஆகைகளை அமைப்பதி லும், பெரிய பெரிய திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதிலுமே, டில்லி அரசு, கவனம் செலுத்துகிறது— என்று, நாமமட்டுமல்ல — நல்லவர் கள் யாவருமே, மேடைகளில் மட்டு மல்ல, பாராளுமன்ற சபையில் கூட இடித்துரைத்து வந்திருக்கிறார்கள்.

பலன்! பெரிய பூஜ்யம்தான் இது வரையில்.

இப்படி வடக்கு வாழ, தெற்கு தேய நம்மவர்களும் ஒத்தாழுகின்ற னர் என்றும், நாம் எடுத்துக்காட் டத் தளங்கியதில்லை. அப்போதெல் லாம் மறுப்பார், நமது காங்கிரஸ் அன்பர்கள்.

இதே தா, ஒருவர் காட்சியளிக்கி ரு! கிண்டலும், காரும் கலந்து கலந்து, தெரிவிக்கிறார். தென்னாடு, இலாபக்கில்லையாம் — ஒரே ஒரு திரும்ப ஆகை நிறுவ.

ஒரு நாட்டின் வளத்தை மதிப் படுமேபோது, அங்குள்ள எங்கு — இரும்பு ஆகை யையே பெரிய விசேஷமாக, என்னுமென்று இப்போது நான் உலகம். விமானங் கள் பறக்கவும், ரயில்கள் ஓடவும், காரங்கள் தயாரிக்கப்படவும், கனிமாட் கூடங்கள் அமைக்கப்படவும், துளைக்கும் பிரங்கிகள் செய்யவும், அழிக்கவும் டாங்கியை உண்டாக்க வும், மிகமிக முக்கியமான பொருள், இரும்பும் எங்கும்! போருக்கு மட்டு மல்ல, நாட்டின் நல்வாழ்வுக்கும், இவை முக்கியம்.

இதற்கோர், ஆகை! இங்கே! — ஆசை முகம் காட்டி, கெஞ்சுகின்ற னர், வடக்கை.

கிருஷ்ணர், தெரிவிக்கிறார், ‘முடி யாது’ ஏனெனில் இலாபக்கில்லை! என்று.

“என் இலாபக்கில்லை? இதே, இரும்பு இருக்கிறது, செலத்தில்! அதை உருக்கும் நிலக்கரி இருக் கிறது நெய்வேலியில்! இவைதானே வேண்டும், இரும்பாலைக்கு. இந்த இரண்டும் இருக்கும்போது, இலாபக் கில்லை என்று தெரிவிக்க யாப்பார், நீர்—யார்?”

—கேட்பது, நாம் அல்ல, தோழர் எஸ். வி. இராமசாமி எனும் பார்வி மெண்டு உறுப்பினர். காங்கிரஸ் காரர். அண்மையில் செலம் மாவட்ட கலெக்டர் தலைமையில் நடைபெற்ற, மாவட்ட அபிவிருத்தி போர்டு கூட்டத்தில், இவ்வண்ணம் கேட்டிருக்கிறார். அவசியம் செலத் தில் ஆகை அமைக்க வேண்டு மென்று டில்லியை வற்புறுத்து மாறு சென்னை சர்க்காரைக் கோரி தீர்மானம் ஒன்றும் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது.

பம்பாய், ஆகையூர்!

அது, மிஞ்சுகிறது, லங்காஷி யரை!!

தென்னகம்—தறியூர்!

தவிக்கிறது, பல் காட்டி!!

*

வந்த சுதந்திரம், வடவர் பூமிக்கே வாழ்வுளிக்கும் என்று, பொருளா தாரத்துறையை வைத்து மட்டு மல்ல—சமுதாயம், மொழி, அரசியல் எல்லாவற்றையும் காரணம் காட்டி எடுத்துரைத்து வருகிறோம். இதனை, இன்னும், ஏற்காதோர் உளர். “இந்தியா ஒரு நாட்டாமிதே” என்ற பல்லினியையே பாடிக்காட்டுவர்.

“அவர்கள் அப்படிச் சொல்லுகிறார்களெல்லாம், இந்த பூர்வமாக அல்ல. ஏதோ சொல்லுகிறார்கள் பழைய பழக்கநாள். பிரச்சனை புரியுமோது, அவர்களுக்கும் ‘ஆம்’ம் போடுகிறார்கள்”

என்று, சச்சிவேராத் தம் சர். சி.பி. இராமசாமி அப்பார், தெரிவித்திருக் கிறார்—மயிலாப்பூர் நடாத்திய வக்கீல்கள் மாநாட்டில்.

“உத்திடுச்சோல்!” தருபவர்களாம், அவர்கள். ஆங்கிலத்தில், அழகாக வர்ணிக்கிறார். “ஊரோரம் சுற்றிப் பார்த்தேன், சென்ற இருக் கெல்லாம்....., அப்படியே இருக் கிறது, என வர்ணிக்கிறார்.

இந்தியை வடவர் புகுத்த நினைப் பதுபற்றி மொழி ஏகாதிபத்தியம் என்று, நாம் குறிப்பிட்டு வருகிறோம்ல்லவா? இதே உணர்ச்சி, பம்பாய், குஜத், பீகார், ராஜஸ்தான், வங்கம் முதலிய எல்லா இடங்களிலும், இருக்கிற தாம். அவர்கள், “ஆகா! இந்தியே, நமது தேசியமொழி.” என்று “உத்திடுச்சோல்” தந்தாலும், உண்மையை நான் கண்டேன். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது மொழி மிலேயே எல்லாக் காரியங்களையும் நடத்தவேண்டுமெனக் கருதுகின்றனர். இப்படியிருக்கும் போது, எங்கேயிருக்கிறது, ஏகாதிபத்திய உணர்ச்சி—என்று, கேட்கிறார், அவர்.

சச்சிவேராத் தம் சர், பிரிவினை விரும்பியல்ல! எனினும், இதனைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“இன்னொரு பிரச்சனையும் இருக் கிறது. இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னை, தமிழன் என்றோ, தெலுங்கன் என்றோ, மராட்டியன் என்றோ, குஜராத் தி என்றோ எண்ணுகின்றார்கள். இந்த அடிப்படையில், நாடுகள் அமைக்கப்பட வேண்டுமெனவும், கிளர்ச்சி செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்”

குறிப்பிடுவது, சி.பி. இராமசாமி அப்பார்! அண்ணாமலை, காசி—ஆகிய இரு பக்கங்க் கழகங்களின் ஏக துணை வேந்தர்!!

இது, நாம் கூறி வரும், மொழி ஆதிக்க எதிர்ப்புணர்ச்சி எல்லா இடங்களிலும் இருப்பதை விளக்கு கிறது.

எங்கே, இருக்கிறது, இந்தியா?— இப்படி ஒவ்வொருவரும் எண்ணத் தலைப்பட்டால்.....

அதனை உணராது, அதே நேரத் தில் தமது பூமிவளம் பெறும வகையையும் இழக்கவேண்டியவர்களாயிருந்து வருகிறார்கள்—நமது நண்பர்கள். இதைச் சுட்டிக் காட் டும் நம்மீதும் பாய்கிறார்கள்.

*

சர். சி.பி. இராமசாமி, கண்டு வந் தேன்! என்கிறார்.

செலத்து இராமசாமி, “ஏன் இலாபக்கில்லை, எமது தென்னாடு!” என்று கேட்கிறார்.

இதே கேள்விகளை, அண்மையில் ஆவடியில் கூட இருக்கிற, காங் கிரஸ் கமிட்டியில், தென்னகத்துப்

புரியாத கோளாறு!

“திராவிடரஸ்ஸநங்கை யெல்லாம், விட்டவேண்டுமென்பதே அவர்கள் இலட்சியம்”

*

அமைச்சர் பீடத்தை அலங்கரிக்கும் வாய்ப்பு பெற்ற தோழர் சுப்ர மணியம், நாடக தடை சட்டத்தைப் பற்றிய விவாதத்துக்குப் பதிலளித் தும்போது, இவ்வாறு குறிப்பிட்டார்.

ஒவ்வொரு கட்சியும், இந்தச் சட் டத்தை, ஏன் எதிர்க்கிறது, என்று ‘விளக்கிக்கொண்டு வரும்போது, ‘சபையில், திராவிட பார்வமெண்டு, கட்சியினரும் எதிர்க்கிறார்கள். தெற்கு வேறு—வடக்கு வேறு என்ற பதே அவர்களுடைய அடிப்படைக் கொள்கை. தென்னாடு, தனியாக பிரிக்கப்பட்டு, அங்கிருக்கும் திரா விடரஸ்ஸநங்கை எல்லாம் விரட்டப் படவேண்டுமென்பதே அவர்கள் கொள்கை. இதற்குக் குறுக்கே வரும் எல்லா சட்டங்களையும் அவர் கள் எதிர்ப்பார்கள்” என்று தெரி வித்தாராம்.

அரைகுறை ‘அறிவு’ எப்போ துமே ஆபத்து. திராவிட நாட்டி லிருந்து திராவிடரஸ்ஸநங்கை விரட்டவேண்டுமென்று, திராவிட பார்வமெண்டு கட்சி, எப்போது சொல்லிற்று? அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழகமாவது சொல் லியதுண்டா? அமைச்சர் சுப்ரமணியம், எங்கிருந்து பெற்றார், இந்தத் தகவலை?

பிரதிகிதிகள் சிலர், கிளப்ப இருப்பதாக "மெயில்" ஏடு கூறுகிறது.

மொழி ஏகாதிபத்யத்தைச் சகியோம். தென்னுட்க்கும் ஆகிவளர்ச்சி வேண்டும்.

என்று, சில தீர்மானங்கள் சொல்லப் போகின்றனவாம்! தீர்மானங்கள் மாநாடுகளையே செல்லுமோ, நடுவழியிலேயே "குரல்வளை" நெறிக் கப்படுமோ, நாம் அறியோம்.

ஆனால், இப்படி ஒரு விதக் 'கோபம்' அந்த வட்டாரத்தில், அருங்கியிருப்பதும் உண்மை! சச்சிவேரத்தார் குறிப்பிடுவது போல, வெளிப்பாட்டையாகச் சொல்லா விடிலும், உள்ளத்தில் இந்த உணர்ச்சி இல்லாமலிருக்காது!!

ஏனெனில், 'லங்காவியார்' மிரளப் பம்பாய் வாழ்வையும், தெற்கு தேய வடக்கில் புது ஆலைகள் அமைக்கப்படுவதையும், நம்மடப் போல அவர்களும் உணர்ந்தே வருகிறார்கள். "இந்த மொழியை இன்னும் பதினைந்து ஆண்டுகளில், அரசு மொழியாவதென்றும் தடுக்கப்பட வேண்டும்" என 'நமது' நிதியமைச்சர் சப்ரமணியமே, சொல்லி யிருக்கிறார், மலிகை மாநாட்டில்.

அந்தளவுக்கு, அங்கெல்லாம் ஒவ்வொரு பிரச்சனிலும், அலைகள் எழும்பாமலில்லை! ஆயினும், நாம் சொல்லும்போது, "இதை யெல்லாம் பரஸ்பரம் பேசித் தீர்த்துக் கொண்டு, நாம் எப்போதும் ஏக இந்தியாவைச் சிதறவிடாமல்வைத்துக் கொள்ளலாம்", என்று எண்ணுகிறார்கள்.

அவர்கள், சிந்தனையில், வளரும் பம்பாய் தெரிய, கொஞ்ச காலம் செல்லலாம்! ஆனால், என்றுமே தெரியாமல் இருந்துவிடாது.

வந்த சுபராஜ்யம், வடக்குக்கே ஒழிய, தெற்குக்கு அல்ல — என்ற பதை, நெடுநாட்கள், யாராலும் மறைத்துவிட முடியாது.

லங்காவியாரே — மிரளுவதுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது, பம்பாய். அதுவும் ஏழாண்டு சுயராஜ்யத்தில்!

இதுபோல, ஒவ்வொரு துறையிலும் வடக்கு "ஆலை பூராகி" கொண்டேயிருந்தால்.....இராம சாமிகள் அந்தக்கூடாரத்திலிருந்து அல்ல, நமது கூடாரத்திலிருந்து வந்தே பேச நேரும்! அந்தக்காலம் வெகு தூரத்திலில்லை!!

★ கதிரோனிலிருந்து! ★

காலை மலர்கிறது! கதிரோன் முகைக்கிறான்!!

கிழ்த்திசைமிலிருந்து, மேல்திசை வரைக்கும், குதிரை பூட்டிய ரதத்தில் அவன் பிரயாணம் செய்வதாகப் பேசாத புராணங்களில்லை. சூரிய ஒளியைக் கண்டு, ஆசை கொண்டு குருக்கிறான், அஸ்திபுரத்து ஐவரின் அன்னை, குந்தி தேவி! இரக்கிய மார்க்கம் பெற்ற மெடுத்திருக்கிறான், கர்ணனை! — பாரதம் சொல்கிறது.

இதே சூரிய ஒளியைக் கண்டு, முந்தைய உருவத்திலிருந்தது. அனுமன், ஏதோ ஒரு கனியென் நினைத்துத் தானிப் பாய்ந்தானும் பிடிச்சு-பாகவதர், வாரணிகிறார், அனுமன் பெருமையைச் சொல்ல.

சூரிய நமஸ்காரம்! சந்திரியா நுஷ்டானம்!! — குறைச்சலில்லை, நமது நாட்டில்.

சூரியனைப்பற்றிய நம்மவர் என்ன அந்தக் காலத்திலிருந்து, இந்தக் காலவரை, சிறிது கூட மாறாமலிருந்து வருகிறது.

சூரியன் பெயரால், கோமியும் குளமும் கூட உண்டு, நமது நாட்டில்.

ஆனால், இதே ஒரு செய்தி! கோயிலில்லா ஊரிலிருந்து.

சூரிய ஒளியால் சர்க்கரை நிக்கப் போகிறார்களாம். கரும்பிலிருந்தல்ல, சூரிய வெளிச்சத்திலிருந்து. சர்க்கரை, தேயுழர்களே, சர்க்கரை! தகிக்கின்ற கிரணம், ருசிக்கின்ற சர்க்கரையைத் தருமாம்.

கலிபோர்னியாவிலுள்ள டெக்ஸ் எலும் இடத்திலிருந்து டிசு. 30-ந் தேதி, இவ்விதம் ஓர் செய்தி வந்துள்ளது. சூரியனை, தனது தலைப்பில் தாங்கியுள்ள 'இந்து' ஏடு தான் தருகிறது, இச்செய்தியை.

சர்க்கரையை மட்டுமல்ல, சுத்துப்பொருள்கள்கூட தயார் செய்யலாம்.

செடி கொடிகளுக்கு வெளியே இருக்கும் சூரிய வெளிச்சத்திலிருந்து

கும் கரியமில்லாது, நிர்—இரண்டிலிருந்தும், இந்தப் பொருள்களைச் செய்யமுடியுமாம்.

கலிபோர்னியா பல்கலைக் கழக ஆராய்ச்சியாளர் அறிவித்திருக்கிறார்; சூரிய ஒளியால், மின்சார சக்தியைப் பெறலாம் என்பது, முன்பே அறிவிக்கப்பட்ட விஞ்ஞான முடிவு.

நாமோ, பிரசாத், சூரிய ஒளியால் சமையல் செய்தார்—என்கிற பெருமையைச் சொல்லி, அதை ஆச்சரியத்தூடன், நாலுபேரிடம் பேசி, அந்தளவிலே நின்றிருக்கிறோம்.

விஞ்ஞான மேதைகளும், ஒரு பக்கம் ஆராய்ச்சிக்கிணைப்பற்றிப் பேசிய வண்ணம், இன்னொருபக்கம் சூரிய கிரகணத்துக்கு தார்ப்பணமும் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்!

கதிரோன் முகைக்கிறான்! நம்மவர் கையெடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள்—அவர்களோ, ஆராய்ச்சி நடத்துகின்றனர்.

7-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

கடைசியா, ஒரு வார்த்தை! இரும்பாலை சம்பந்தமா, தென்னிந்தியா இலாயக்கில்லன்னு சொல்லியதாகவும் அதனால் இங்குள்ள பலருக்கு உள் ஊர்து ஆத்திரம் இருக்கிறதாகவும் கனரீலே, பிரஸ்தாபம்.....அதைப்பற்றி யெல்லாம் பயப்படாதேன். எப்படியோ நாம் நங்க இருக்கோம். இரும்பாலை ஏற்படாமெப்போது, "ஆட்சுமா மாச் சொன்னார், கிருஷ்ணமாச்சாரி! அதை யுணர்ந்து காரியம் ஆற்றத் தெரியலே, காமாஜுகுக்கு", ன்னு ஒரு போடு போட்டோம். இருமபாலை ஏற்பட்டுது. அதுக்கும், இருக்கு, நல்ல பதில். எப்படி உண்டாச்சு? எங்க, டி. கே. டில்லியிலே இருக்கிற விஷயத்தை இங்கே வந்து சொன்னார்—நமக்கெல்லாம், ஆத்திரம் உண்டாக் கிறபடி சொன்னார்—அதனாலேதான். எல்லாரும் ஏகமனதா, முயற்சி பண்ணினோம். இல்லென்ன, செஞ்சிருப்போமா.....", எப்படி, என் யோசனை? வருமுகன் காக்கும் பரம்பரையேய்தோ, நாம்! டில்லியில், ஏகக் குளிராம், ஜாக் ரதை, ஜாக் ரதை!"

செடி கொடிகளுக்கு வெளியே இருக்கும் சூரிய வெளிச்சத்திலிருந்து

கடிகாரம்

அவ்வளவு

காதகனானான், காதலன்! போய்விடவில்லை. ஒருநாள் இரவு, வெள்ளையனை விரட்டும் கட்சி மிலிருந்தேபோதும் சரி, இப்போது குடியானவர்களுக்கு சுஃம் வாங்கிக் கொடுக்கும் கட்சிக்கு வந்தேபோதும் சரி, அவனுடைய அப்பா அனந்த ராமய்யர், எப்போதும்போல ஒரே நிலையில் தான் இருந்தார். ஆனால், எங்கள் குடும்பமோ, புயலில் அகப்பட்ட இலவம்பஞ்சாமிற்று! ஊரா ரிடம் கர்ஜனைக் குரல் காட்டி, 'பெரிய பண்ணை! பெரிய பண்ணை! எனப் பிறர் போற்ற வாழ்ந்த என் அப்பாவுக்கு, குச்சிகிட்டுக்குள் கூப்பிட்டு ருரல்கேட்க ஊளம்புகூடவில்லாமல் வாழ்வதென்றால் எப்படியிருக்கும்? அவர் வெளியிலேயே கிளம்புவதில்லை. அப்பாவை நாடி முன்பு எத்தனையோ பேர் வருவார்களென்று சொன்னேன்—அவர்களில் ஒருவர் கூட இப்போது வருவதில்லை. வந்தாலும் 'அப்பா ஏதாவது பணம் காசு கேட்பாரோ? எனும் பயத்தில், நாலு வார்த்தைகளைக் கேட்டுவிட்டு, நகர்ந்துவிடுவார்கள். அனந்தராமய்யர் கூட எப்போதாவது வருவார்—ஆனால் அப்போது குழைவேடு பேசுவார்; இப்போதோ...! ஊம், எங்கள் தலைபெழுத்து அப்படி—அவருக்கென்ன, போனமாதம் கூட புதிதாக ஒரு வேலி நிலம் வாங்கி குளம், பிள்கை ஜெயமணியின் அரசியல் கொள்கைகள் எதிலும் அவருடைய விட்டில் பூக்கிடும் உண்டாக்கவில்லை—பூக்கிடும் பதையும் கிளப்பவில்லை. அவர் சுகமாகத் தான் வாழ்ந்தார். கெட்டதது, நாம் உடல் நான்குநாள் துறும்பு உடல் நான்குநாள் கொள்கை, அது. அதுதான் தவறுதலாகப் புரிந்து கொண்டு, உன் அப்பாமிது எரிச்சல் கொண்டுவிட்டார்கள். இவ்வளவு சீர்தேட்டையும் உண்டாக்கி விட்டார்கள். பாரிப்பயல் கள்; அவர்களே நம்பி, நானும் தலைவராகி நம்பி, என்னைச் சொல்ல வேணும்!—என்னைச் சொல்ல வேணும்! கொஞ்சங்கூடப் பிடிப்பு வாசனை அறியாத பாமர்கள்; முரட்டுத்தனம் இருக்கிற அளவுக்கு

அவன் திகைக்கவில்லை—"நாச்சி அடி; என்னை. நன்றாக அடி. உன் ஆத்திரம் திருகிற அளவுக்கு அடி. கொண்டு போட்டாலும் போடு! நான் இனி எதைப்பற்றியும் கவலைப்படவில்லை. சுகமாகிநின்ற குடும்பத்தை, இந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவன், நான் தான். என்ன செய்வது? நீ என்ன, எல்லோருமே நான் வேண்டுமென்று செய்து தாக்கத்தான் என்னுமவர்கள். நான் அப்படிப்பட்டவனே, நாச்சி! அதுவும் உன் விஷயத்தில் அப்படிச் செய்வேனா, நாச்சி! உன் அப்பா, என் படிப்புக்கு எவ்வளவு உதவி செய்திருக்கிறார்?—அவருக்குத் துரோகம் செய்யக்கூடிய அளவுக்குத் துணிவு கொள்வேனா, நாச்சி. நான் செய்யவில்லை, அந்தக் காரியம் களை. அதிகக் கூலி கேட்கவேண்டும்—என்று, நான் சொன்னதெல்லாம், உண்மை. நான் சார்ந்திருக்கிற கட்சியின் கொள்கை, அது. அதனைத் தவறுதலாகப் புரிந்து கொண்டு, உன் அப்பாமிது எரிச்சல் கொண்டுவிட்டார்கள். இவ்வளவு சீர்தேட்டையும் உண்டாக்கி விட்டார்கள். பாரிப்பயல் கள்; அவர்களே நம்பி, நானும் தலைவராகி நம்பி, என்னைச் சொல்ல வேணும்!—என்னைச் சொல்ல வேணும்! கொஞ்சங்கூடப் பிடிப்பு வாசனை அறியாத பாமர்கள்; முரட்டுத்தனம் இருக்கிற அளவுக்கு

விவேகம் இல்லாதவர்கள்; அவர்களால், உன் குடும்பம் சீரழிந்தது மட்டுமல்ல! என குடும்பமும் சீரழியப்போகிறது. எனக்கே, அழிவு வந்துவிட்டது," என்று, அழாத குறையாய்ச்சொன்னான் என்னிடம். ஜெயமணி செய்த குற்றமல்லவாம், விவசாயிகள் என் அப்பாவைத் தாக்கியது! இவன் கூறிய விஷயத்தைத் தவறுதலாகப் புரிந்துகொண்டார்களாம். அவர்களை எச்சரித்து, இவன்..... உண்மையில், அவர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களா?..... அப்பாவுக்கு வேலை போய், எங்கள் குடும்பம் நடுத்தெருவுக்கு வந்தபிறகு, பாரார் என அப்பாவை எதிர்த்து அன்று சங்கரா தம் செய்தார்களோ, அந்த காதலன், கூத்தன், குப்பன், எல்லாம் அடிக்கடி வருவார்கள்—ஆத்திரத்தில், நாங்கள் செய்த காரியம் உங்கள் குடும்பத்துக்கே உடையவ் வந்துவிட்டதே சாமி....! என்றெல்லாம் வருத்தப்படுவார்கள். சேரியில் போட்ட காய்கறிகளைக் கூடக் கொண்டு வந்து தந்தார்கள்!

அவர்களை, ஜெயமணி, இப்போது திட்டுகிறான்.....எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை! அவனைப் பார்த்தாலே, பரிதாபமாயிருக்கிறது. அழுகிறான்..... ஆபத்தில்கிண்கொண்டேன் என்கிறான்.....செய்த தவறுதல்களையெல்லாம் மன்னித்துக்கொண்டு என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்கிறான்.....!

அப்படிப்பட்ட நிலையில், நீங்கள் என்ன செய்திருப்பீர்கள்? அதைத் தான் நானும் செய்வேன்! "என்ன வேண்டும், உனக்கு?", என்றேன். அவன் விஷயத்தைச் சொன்னான்.....சிக்கர மடத்துக்குச் சொந்தமான நிலத்தில், அனையதின்ம 'ஸ்டிகரைக்காம்', அதனால், ஆத்திரப்பட்ட ஜகத்குரு, சர்க்காருக்குத் தெரிவித்தாராம்—சர்க்காரில் அவருடைய சிவ்யர்கள் சிலர், மந்திரிகளாம்—அதனால், அவர்கள் போலீஸ்படையைய அனுப்பி வைத்து, வெளியூர்களிலிருந்தெல்லாம் வேலையாட்களைக் கொண்டு

வந்து நிலத்தை அறுவடை செய் தார்களாம்—அதைக் கண்டு ஆத் திரப்பட்ட விவசாயிகள், கோபங் கொண்டு, அவர்களைத் தாக்க ஆரம்பித்தனராம்!

ஒரு பக்கத்தில் வயலில் அடிதடி—இன்னொரு பக்கத்தில் வேறு சில விவசாயிகள், மடத்துக்குள் புருந்து கையில் கிடைத்ததைப் பெல்லாம் கொள்ளையடிக்க ஆரம் பித்தனராம்—போலீஸ் வந்து, துப் பாக்கியால் சட்டதாம்; பலர் செத் துப்போய்விட்டார்கள்—ஏராள மான விவசாயிகளைப் போலீசார் கைது செய்துவிட்டார்கள்! இவ்வந்தான் விவசாயிகள் 'லீட்' என்பதால், போலீசார், இப்போது இவனைத் தேடிக்கொண்டிருக் கிறார்களாம்—எங்கள் வீட்டுக்கும் இவன் எதிரி என்பதால், இங்கே மறைந்திருந்தால், போலீசார் சந்தே கப்பட்ட மட்டார்களாம்—அதனால், இடம் கொடு, என்று கேட்கிறான். இடம் கொடுத்திருக்கிறேன்—இவ னுக்கு, என் இதயத்தில், அவன்! ஒண்ட இடம் கேட்கிறான், என்னை! அவன் சொன்ன வார்த்தைகளை நம்பலாம், நம்பியேன்—'சரி' என் றேன்—கொல்லியிலிருந்து மாட்டுக் கொட்டிலில், அவனைத் தங்கியிருக் கச் சொன்னேன்.

மறு நாள் காலை, ஊர்முழுதும், அமாக்களப்பட்டது! ஜெயமணி, சொல்லியது உண்மை என்று பட் டது!! ஏராளமான குடியானவர்கள் போலீசார், பிடித்துக் கொண்டு போனார்கள். ஜெயமணி கொண்டும் போனார்கள். ஜெயமணி கொண்டும் ஒரு வீடுகிடாமல் தேடினார் கள்! இதில், ஆச்சரியம் என்ன தெரியுமோ? ஜெயமணியின் அப்பா அனந்தராமய்யை, போலீசாருடன் சேர்ந்து கொண்டு, 'என் மகனா, அவன்! மகாபாவி! ஏதோ, தேச சேவையில் ஈடுபட்டிருக்கிறானே— என்று நீனைத் தால், இப்படியெல் லாமா செய்யச் சொல்லுது. அவன் இனி எனக்கு மகன் இல்லை சார்! பிடித்து, தூக்கிலே வேண்டுமானு லும் கொண்டு போடுங்கள்' என்று சொல்லிய வண்ணம், ஒவ்வொரு வீட்டாகத் தேடினார்.

ஊங்கே என வீட்டுக்கு வந்து தேடுவார்களோ, என்று எனக்குச் சற்றுப் பயந்தான் ஜெயமணி கூறி யதுபோல, அவர்கள் வரவில்லை. போலீசார் போய் பாக்கலாம் என்று சொன்னபோது, அனந்த ராமய்யை — 'அவர வீட்டையும் கேடுத்தவன் சார், இவன்! அங்கே போனா, அவரை நமக்குப் பிடித்துக்

கொண்டு வந்து ஒப்புவித்திருப்பார் .....' என்று சொன்னாராம், உண்மையென்று அந்த அதிகாரி களும் எங்கள் வீட்டுக்கு வராமல் போய்விட்டார்கள்.

எனக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி யாயிற்று, மனம். ஏனெனில், அவன், வீட்டுக் கொட்டிலில், என் னால் மறைக்கவைக்கப்பட்டிருக்கும் விஷயம், அப்பாவுக்குக்கூடத் தெரி யாதே.....! ஜெயமணியிடம் 'இனி இங்கே, தங்காதே—எப்படியாவது போய்விடு' என்று சொன்னேன்,

அன்றிரவு! படுக்கையில் படுத்த எனக்குத் தூக்கமே வரவில்லை. கொட்டிலில் ஜெயமணி; வீட்டுக் குள் நான்.....என்ன இருந்தாலும் பெண்தானே.....எழுந்து, கதவை மெதுவாகத் திறந்துகொண்டே வந்தேன். கொட்டிலில், ஜெயமணி யுடன் யாரோ பேசும் சப்தம் கேட் டது! இந்த நேரத்தில், யார் ஜெய மணியுடன் பேசுவார்களா—மறைந்து கொண்டு கேட்க முயற்சித்தேன். நிலவு எழும்பவில்லையா தலால், யார் பேசுவது என்பதும் சரியாகத் தெரியவில்லை. எனக்கு....அருகில் சென்று பார்ப்பேன் என்று அடி யெடுத்து வைத்துச் சென்றேன். அங்கே நான் கண்ட காட்சி! அனந்தராமய்யா, ஜெயமணியுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார், 'டேய் ஜெயா! விஷயத்தை உன் மாமா வுக்கு விபரமா எழுதியிருக்கேன். அவருக்கு, இப்போ, கட்சியிலே நல்ல செல்வாக்கு, அதனாலே சொன்னபடி நடக்கும். எல்லாம் அவரு பார்த்துக்கொள்வார். நீ மட்டும் பத்திரமரப் போய்ச் செரு .....

'சரி, அப்பா!'

அவர்கள் பேச்சு முடிந்தது. அனந்தராமய்யா, விடைபெற்றுக் கொண்டு போகும்போது, ஜெய மணி வைக்கோல் போரிலிருந்து எதோ, ஒரு மூட்டையை எடுத்துக் கொடுத்தான்! என்ன மூட்டை, அதி.....?—என்று யோசித்தேன், நான். அதற்குள், 'டேய்! ஜெயா, முதலிலே, நீ இந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பு. பிறகு நான், போறேன் .....

என்று. அப்படியே, அவ னும் செய்தான். என்னிடம் ஒரு வார்த்தைக் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல், புறப்பட்டு விட்டான் ஜெயமணி! என்ன, நன்றிகெட்ட ஜென்மம்.

அவன் போன சிறிது நேரத்துக் கொல்லாம், அனந்தராமய்யரும்,

கிளம்பினார். அவர்புறப்பட்டபோது ஜெயமணி அவரிடம் கொடுத்த தானே—ஒரு மூட்டை.....அதிலிருந்து எதோ ஒன்று, கீழே விழ்ந்தது! எனன், அது.....?—அவர் போன பிறகு, அந்த இடத்தில் போய் தேடிப்பார்த்தேன்.....இப்போது எடுத்துப் பார்த்துவிட்டு வைத்தேனே, இந்தக் கழகாரம் அகப்பட்டது! அதுதான், எனக்குக் கழகாரம்!—இதுதான், எனக்குக் கழகாரம் கிடைத்ததற்கான கதை. என்னை, என்ன வேண்டுமானாலும் செய்து கொள்ளுங்கள். உண்மை இதுதான்! என்று முடித்தான், நாசகி. எனக்கு, அவளமிருந்த கோபம் எல்லாம் போய்க்கொண்டிருந்தது!

'என்! நாசகி. அந்த ஜெயமணி மீது, ஆசை வைத்திருந்ததாசச் சொன்னியே—ஒரு தடவையாவது, நீங்க இரண்டுபேரும்.....தனியா.....' என்று, இழுத்தாற்போலக் கேட்டேன்.

எனக்குச் சந்தேகம்—நாசகி, முன்பே சுவைக்கப்பட்ட கனிதான், என்று.

அவள் சொன்னாள், 'இந்த ஆண்களைப் போன்றவர்களல்ல, பெண்கள், கொஞ்சம், ஜாக்கிரதையாக இருக்கத் தெரியும். நான் ஒன்றும், அவ்வளவு அலசுக்காரியல்ல.....!'. புயல், ஓய்ந்தது. அவளைக் குத்த எடுத்த கத்தியை வீசி எறிந்தேன். நாசகியின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டு, அன் போடு அனைத்துக்கொண்டேன்.

'பிறகு, அந்த ஜெயமணி என்ன ஆனான், நாசகி?'

'என்ன ஆனான்! அதுதான் பெரிய கதை.....' என்றாள்.

'என்ன போலீசில் அகப்பட்டுக் கொண்டானா?'

'அகப்பட்டுக்கொண்டானா?.....ஊம்.....அகப்பட்டுக் கொண்டு ஜெயிலுக்குப் போனவர்கள், விவசாயிகள்தான்; அவனல்ல. அவ னுடைய காலில், பெரிய பெரிய போலீஸ் அதிகாரிகளும், ஜட்ஜ் களும், மந்திரிகளும் கூட, இன்றைய தினம் விழந்து கும்பிகிறார்கள்.....'

'என்ன?'. என்று ஆச்சரியப் பட்டு கேட்டேன், நான்! என் ஆச் சரியத்தைப் பெருக்கக்கூடிய விதத் திலே இருந்தது, அவன் சொன்ன விபரம்.

[வளரும்]

அரசியற் கருத்துக்கள்

[அன்று முதல் இன்று வரை]

ஜனநாயகம் என்ற பெயரில் பாமரர் ஆட்சி ஏற்பட்டது. லஞ்சம் ஊழல் கள் மலிந்தன. சமுதாயத்தில் செல்லரிக்கத் துவங்கிவிட்டது என்பதற்குப் பல அறிகுறிகள் தோன்றின. சிறிய ராஜ்யங்களைப் பெரிய ராஜ்யங்கள் கொடுமைப் படுத்தின. ஆதலால், ஸ்பார்ட்டா, திபஸ் என்ற மூன்று பெரிய நகர ராஜ்யங்களும் முறையே தங்கு டைய ஆதிக்கத்தை ஒன்றின்பின் ஒன்றாக நிலைநாட்டி சிறிய ராஜ்யங் களைத் தங்கள் காலடியில் அழுத் திக்கொண்டிருந்தன. காலக்கிரமத் தில் இம் மூன்று பேரரசுக்குமே தங்களுக்குள் ஆதிக்க வெறியா லும் பொறுமையாலும் போட்டியிட்டுக்கொண்டு போரிலிறங்கி ஒரு வரை ஒருவர் அழித்துக்கொண்டனர். கடைசியாக மாலிடோனியா வில் பிலிப் என்ற பேரரசன்— அரிஸ்டாட்டிலின் மாணவன்— தேவன் றினான். கிரீஸில் ஒரு மூலம் குகைக்குப்பாதைக் கண்டான். அதைத் தனக்கு சாதக மாக்கிக்கொண்டு தன்னுடைய ஆதிக்கத்தை கிரீஸில் சலபமாக நிலைநாட்டினான். சரித்திரத்திலேயே முதல் தடவையாக கிரீஸிலிருந்த மூத்த நகர ராஜ்யங்களும் ஒரே ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டன.

கிரேக்க நகர ராஜ்யங்களின் அமைப்பிலேயே இருந்தசில குறை கள் அவைகள் அதிகாரம் நீடித் திருக்க முடியாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொண்டன. அவைப் பிழைக்க முடியவில்லை. அவை களுக்குள் என்றுமே ஒற்றுமை பிழந்ததில்லை. பொறுமையும் பிணக்குமே அங்கு குடிக்கொண்டிருந்தன. கிரீஸில் பிறந்த ஒவ்வொரு வனும் தன் பிறந்த நகரத்தைத் தான் பெரிதாகக் கருதினான். தவிர, அதற்குத்தான் தன் அனைத்தையும் அபிமானத்தையும் ஆதர வையும் அளித்தானே அல்லாது, தான் ஒரு அதிபரின், ஸ்பார்ட்டான், திபன், கொரிந்தியன் என்று அரிஸ்டாட்டிலின் காலத்துக்குப் பின் கிரேக்க நகர ராஜ்யங்களில்

கல்வியின் மூலம் கிரேக்க நகர ராஜ்யங்களை நசித்துவிடாமல் காப் பாற்றிவிடலாம் என்ற அவர்கள் நினைப்பு வெறுங் கனவு என்பதை காலத்தின் போக்கு வெகு விரை வில் விளக்கிவிட்டது. நகர ராஜ்யங் கள் அழிப்புப் பாதையில் வெகு வேகமாக சென்றுகொண்டிருந்தன. அவைகளின் முடிவு நான்— கிரேக்க நாசகித்தின் அலாதமன காலம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. உலக சாம்ராஜ்யம் உதயமாகப் போகும் நான் சமீபித்துக்கொண்டிருந்தது. இந்த நிலை ஏற்படும், அதுவும் தங்கள் காலத்துக்குப் பின் கேட்கத்தகுந்ததேயே ஏற்படும் என்று பிளோட்டோவோ அரிஸ் டாட்டிலோ எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

இந்த நிலை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம்—அதிசயமாகிருக்கும்—ஆனால் உண்மையில் அரிஸ்டாட்டிலே தான். இந்த நிலையை ஏற்படுத்தியவர் அந்த அறிஞரின் மாணவர் களில் ஒருவரான பிபிஸ் என்ற அரசு சன்தான். கிரேக்க நகர ராஜ்யங் களை கிராமமாகிவிட்டு உலகிலேயே முதன் முதல் லாக ஒரு மாபெரும் சாம்ராஜ்யத்தை நிறுவு வதற்குத் திட்டமிட்டான் பிலிப். அரிஸ்டாட்டிலின் காலத்துக்குப் பின் கிரேக்க நகர ராஜ்யங்களில்

[வளரும்]

சொல்லிக்கொள்ளுவதிலே பெருமைப் பட்டுக்கொண்டிருந் தானே தவிர, மொத்தத்தில் தான் பிறந்த நாட்டுக்கு—கிரீஸுக்குப்—பெருமையும் போர்தரவும் தேடித் தருவதில் எவனும் கவலை செலுத்த வில்லை.

அத்துடன் அந்நகர ராஜ்யங் களில் அடிமை வாழ்வை அனுமதித் திருந்தது ஒரு காலத்தில் அபா யத்தை விளைவிக்கும் என்பதை விஷயமறிந்தவர்கள் மட்டுமே உணர்ந் திருந்தனர்.

இவ்வளவுகூறாகையும் ஒருங்கே கொண்டிருந்த ஒரு அரசியல் அமைப்பு கிரீஸில் நாலாவது நூற் றுவண்டுவரை நிலைத்திருந்தே ஒரு அதிசயந்தான். பாரசீகர்கள் இரு முறை கிரீஸின்மீது படையெடுத்தபோதெல்லாம், எங்கே தங்கள் சுதந்திரம் பறிபோய் விடுமோ, கிரேக்கர்களால் அநாகரிக முள்ள காட்டுமிரண்டுகளென ஒரு தப்பட்டாரச் சர்க்கரைக்கு அடிமை யாகி விடுவோமோ, எங்கே தங்கள் நாகரிகம் நாசமாகிவிடுமோ என்ற பயத்தில் சிலகாலம் ஒற்றுமை நிலைநிறுத்தி, கிரீஸில்.

பாரசீகர் போரில் புறமுதுகு காட்டி ஓடியபின், இனி பாரசீகர் கிரேக்க மண்ணில் திரும்பவும் கால் வைக்கவே பயப்படுவார்கள் என்ற நிலை ஏற்பட்டபின், வெளியிலிருந்து தொல்லை தாக்க கூடியவர யாரும் இல்லை என்று நிச்சயமானபின், கிரீஸில் மறுபடியும் அவரவர் சொந்த நகரத்தின் பெருமையும், அதன் கிளைவாக அடிக்கடி அவர்களுக் குள் மோதலும், கொந்தளிப்பும் ஏற்பட்டது. இது பிலிப்பின் ஆதிக்க வெறிகு ஆக்கம் அளித்தது.

சாம்ராஜ்யம்

கிரீஸில் முதன் முதலாக ஒரே ஆட்சியின் கீழ் கொண்டுவந்த பெருமை மாணிடோனியப் போரின் பிலிப்பைச் சாரும், அவனுக்குப்பின் அவன் மகன் பிலிப் பதின்மூன்று ஆண்டுகளில் (கி. மு. 336—323) கிரீஸிலிருந்து கங்கைக்கரை வரை மில்பரந்த ஒரு உலக சாம்ராஜ்யத் தைமைத்து விட்டான். கிரேக்க நகர ராஜ்யங்கள் தங்கள் சுதந்திரத்தை ஒரு நொடியில் இழந்துவிட்டன. ஒரு பெரிய சாம்ராஜ்யத்தில் அவை.

விடுவதால்தான், அரசாங்கம், சட்டம் என்பவைகள் தேவையும் அவசியமுமாகின்றன. மனிதர் தங்களுக்குரிய பண்புடன் நடந்தால் சட்டம் எதற்கு? அவர்களை அடக்கி ஒடுக்க அரசாங்கம் ஏன்?

சட்டமும் அரசாங்கமும் மனிதரைக் கட்டுப்படுத்தி, அவர்கள் விருப்பப்படி சுயேச்சையாக வாழ விடுவதில்லையாதலால், அவை தீமையாகத் தேர்ந்நிலும், மனிதரை அவர்களுக்குரிய பண்புடன் வாழவும், தன்மையிலிருந்து வழு வாமல் காப்பாற்றுவதற்கும் அவை தேவைப்படுகின்றன. எனவே, அரசு அல்லது ராஜ்யம் என்பது, ஒரு தவிர்க்கமுடியாத தேவையுள்ளதாக இருக்கிறது என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். இவைகளே ஸ்டோயிக்குகளின் கொள்கைகள்.

பகுத்தறிவையும் இயற்கைச் சட்டங்களையும் இணைத்து, சட்டத்துக்கு முன்னே எல்லோரும் சமமானவர்கள் என்ற கருத்தை முதன்முதலாக அரசியலில் புகுத்தினவர்கள் ஸ்டோயிக்குகள் தான்.

பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் இவர்களுடைய கருத்துக்கள் பழமையாகக் கருதப்பட்டு, எபிக்யூரஸ், ஜீனோ இவர்களுடைய கருத்துக்களே, பழைய காலத்துக்கும் நிலைமைக்கும் சரியானதென்று எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது, ரோமானியர்களால். அதிலும், முக்கியமாக ஸ்டோயிக்கு கொள்கைகள் தான் ரோமில் பிரபல பிரபுக்களாலும், ஏன் சக்கரவர்த்திகளாலுமே அதிகமாகப் பின்பற்றப்பட்டு வந்தது. மொத்தத்தில், கிரேக்க நகர ராஜ்யங்கள் அழிந்தபின், ரோமானியர்களால் அமைக்கப்பட்ட உலக சாம்ராஜ்யத்துக்கேற்றதாக எபிக்யூரியன், ஸ்டோயிக்கு கொள்கைகளே வற்புறுத்தப்பட்டன. கிருஸ்துவின் தோற்றகாலவரையில் அரசியல் வானில் முக்கியத்துவம் பெற்று உலகிய கருத்து, ஸ்டோயிக்குகளுடையது தான். கிருஸ்துவின் தோற்றத்தான் அடுத்தபடியாக உலகில் புரட்சிகரமான மாறுதலை உண்டாக்கியது.

(தொடரும்)

கைத்தறியாளர் ஆதரவு வாரம்

கைத்தறியாளரின் கண்ணீர் ஆட்சியாளரால் இன்னமும் துடைக்கப் படவில்லை. எனவே, அவர்களின் கண்ணீரைத் துடைத்து, அவர்கள் வாழ வற்கான சிந்தனவு சாதியையாவது செய்துகொடுக்கவேண்டியது, பொதுமக்களுடையதும், பொதுமக்களைச் சார்ந்து நிற்கும் இயக்கங்களுடையதும் ஆன கடமையாக இருக்கிறது. அதனை நன்கு உணர்ந்ததால், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், தன்னால் இயன்ற அளவு பணியினை வெற்றிகரமாகச் சென்ற ஆண்டுகளில் செய்து காட்டியிருக்கிறது. இவ்வாண்டும் ஆங்காங்குள்ள தி. மு. கழகக் கிளைகள், கடமையைச் செவ்வனே செலுத்தி வேண்டுமென்று கிளைக் கழகங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்பொழுதுள்ள நிலையில், கைத்தறியாளர்களின் சூயரைப் போக்கக் கூடிய வகையில் செய்யக்கூடிய பணி, கைத்தறித் துணிகளை ஏராளமான அளவில் எல்லா வழிகளிலும் வாங்கும்படி பொதுமக்களைத் தூண்டவேண்டியதாகும்; அதற்கான அரிய வாய்ப்பு, வருகின்ற பொங்கற் புது நாளாகும்.

பொங்கற் புதுநாளைப் பொதுமக்கள் உடுத்தும் புத்தாடைகள் கைத்தறித் துணிகளாக இருக்கவேண்டும் என்பதை வற்புறுத்தியும், கைத்தறிப் பொருட்காட்சிகளை ஏற்பாடு செய்து கைத்தறித் துணிகளை வாங்கும்படி பொதுமக்களைத் தூண்டியும், கைத்தறித் துணிகளை தனிப்பட்ட முறையில் சென்றோ, அல்லது ஊர்வலமாகப் போயோ விற்பனை செய்தும், கைத்தறித் துணி செலவழிவதற்கான கடமைகளைப் பொதுவாகப் பொதுமக்கள் - குறிப்பாகத் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தோழர்கள் புரிவார்களாக.

மேற்குறித்த கடமைகளைச் செய்வதற்கான முறையில், ஜனவரித் திங்கள் 7-ம் நாளிலிருந்து 13-ம் நாள் வரையிலுள்ள ஒரு வார காலத்தைக் கைத்தறியாளர் ஆதரவு வாரமாகக் கொண்டாடும்படி, பொதுமக்களையும், திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கிளைகளையும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

கைத்தறியாளர் உள்ளங்களிலே மகிழ்ச்சி பொங்க, அவர்கள் இல்லங்களிலே பொங்கல் பொங்கட்டும்!

சி. என். அண்ணாதுரை,

பொதுச் செயலாளர், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்.

END OF
ISSUE